

T R E S C :

DZIAŁ I. SPRAWY OGÓLNE

Poz. 1446. Uchwała Rady Ministrów w sprawie zmiany systemu pieniężnego.

Poz. 1447. Instrukcja Rady Ministrów w sprawie wypłat rent, emerytur, zaopatrzeń i stypendiów w związku ze zmianą systemu pieniężnego.

Poz. 1448. Zarządzenie Ministrów: Finansów oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie wypłaty jednorazowego za-

silku wyrównawczego dla osób pobierających renty, emerytury i zaopatrzenia z funduszy publicznych.

Poz. 1449. Zarządzenie Ministra Finansów w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny.

Poz. 1450. Instrukcja Ministra Finansów w sprawie księgowego ujęcia przerachowań wynikających ze zmiany systemu pieniężnego oraz przeliczenia planów gospodarczych przedsiębiorstw na 1950 r.

DZIAŁ I SPRAWY OGÓLNE

1446.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1950 r.

w sprawie zmiany systemu pieniężnego.

Na podstawie ustawy o zmianie systemu pieniężnego, uchwalonej przez Sejm Ustawodawczy w dniu dzisiejszym, wprowadzony zostaje z dniem 30 października 1950 r. nowy pieniądź, a mianowicie złoty równy 0,222168 grama czystego złota. W ten sposób gospodarka nasza zostaje oparta na nowej, wysokowartościowej walucie, której wartość określona jest w złocie.

Zmiana systemu pieniężnego stała się konieczną z następujących względów:

1) Weszliśmy w okres Sześcioletniego Planu Rozwoju Gospodarczego i Budowy Podstaw Socjalizmu w Polsce. Wykonanie tego planu wymaga oparcia całej gospodarki na trwałej walucie, której siła nabywcza będzie stale wzrastać. Nasza dotychczasowa waluta nie odpowiadała tym warunkom, gdyż powstała w okresie, kiedy trwała jeszcze wojna (styczeń 1945 r.) i gdy system walutowy był całkowicie podważony przez okupanta. W związku z tym dotychczasowa waluta nasza nie mogła być ustalona jako wysokowartościowa, a wartość jej nie mogła być określona w złocie.

Wzmocniona gospodarka Polski Ludowej nie może nadal opierać się na pieniądzu, który powstał w czasie, gdy cała gospodarka była zrujnowana i niestabilizowana. Wzmocnionej i ustabilizowanej gospodarce musi odpowiadać mocna, trwała i wysokowartościowa waluta.

2) Elementy spekulacyjne i żyjące z wyzysku, wykorzystując trudności okresu powojennego, zdołali nagromadzić wielkie zapasy pieniężne. Daje to możliwość tym elementom przechwytywać częściowo towary przeznaczone dla pracujących, dezorganizować gdziekolwiek rynek i uprawiać wciąż jeszcze spekulację.

Przeprowadzenie reformy walutowej pozbawi elementy spekulacyjne poważnej części nagromadzonych przez nie kapitałów i spowoduje niewątpliwie dalsze polepszenie sytuacji rynkowej na korzyść ludności pracującej.

3) Fakt istnienia niskowartościowej waluty stwarzał dla wrogów wewnętrznych i zewnętrznych możliwość podważania zaufania do naszego pieniądza i stanowił hamulec dla wzrostu oszczędności ludzi pracy, normalnie postępującego za wzrostem zarobków i dochodów. Jednocześnie zaś istnienie takiej waluty nie stwarzało dostatecznych bodźców dla walki o najoszczędniejsze i najracjonalniejsze prowadzenie gospodarki narodowej.

Ukształtowanie nowej waluty jako wysokowartościowej, o wartości ściśle określonej w złocie, stwarza mocną podstawę dla powszechnego zaufania i szacunku dla pieniądza jako środka lokaty oszczędności, które ze wzrostem zarobków i dochodów ludności pracującej będą stale wzrastać. Nowy pieniądź daje masom pracującym dodatkowe możliwości w walce o najbardziej racjonalną i oszczędną gospodarkę. Jest to podstawowym warunkiem realizacji wielkich zadań Planu Sześcioletniego i dalszego podnoszenia stopy życiowej ludności pracującej.

4) Istnienie niskowartościowej waluty stawiało Polskę w niekorzystnej sytuacji w stosunku do krajów kapitalistycznych. Waluty tych krajów ulegały systematycznej dewaluacji i tracą swą siłę nabywczą. Ten proces dewa-

luacji jest wynikiem postępującego kryzysu ekonomicznego w krajach kapitalistycznych. Tymczasem u nas ma miejsce stały i szybki rozwój gospodarczy i stale podnosi się stopa życiowa mas pracujących. Wskutek tego jednak, że nasz złoty powojenny ustalony był jako waluta niskowartościowa, nasz wzrost gospodarczy nie znajdował właściwego odbicia walutowego.

Dzięki ustaleniu wysokowartościowego pieniądza uzyskamy właściwe odbicie naszej rosnącej siły gospodarczej i słuszny stosunek do walut państw kapitalistycznych, co uniemożliwi zagranicznym kapitalistom ciągnięcie niczym nie uzasadnionych korzyści w obrocie walutowym z naszym krajem. Dzięki reformie walutowej złoty polski jako nasz narodowy pieniądź zajmie w układzie walut międzynarodowych miejsce, odpowiadające naszej faktycznej sile gospodarczej. Wartość jego będzie określona jako równa rublowi — walucie potężnego mocarstwa socjalistycznego, najmocniejszej walucie świata.

Reforma zostaje przeprowadzona w ten sposób, iż ceny i płace przelicza się według jednakowego dzielnika 100 zł dotychczasowych równe 3 złotym w nowym pieniądzu. W ten sposób zachowany zostaje dotychczasowy układ cen i płac i stworzone zostają warunki dla dalszego wzrostu siły nabywczej pieniądza oraz podnoszenia się stopy życiowej mas pracujących. Ponieważ jednak osiągnięcie tych celów możliwe jest tylko, jeżeli spekulanci i wyzyskiwacze pozbawieni będą nagromadzonych w ich ręku znacznych zasobów gotówki, wymiana gotówki następuje nie w takim stosunku, jak przeliczenie cen i płac (100:3), lecz w stosunku niższym, a mianowicie 100 zł dotychczasowych za 1 zł w nowym pieniądzu. Straty poniosą więc przede wszystkim elementy spekulacyjne, które nagromadziły wielkie zasoby gotówki.

Oszczędności ludności pracującej, złożone w kasach oszczędności, przeliczone zostają w takim samym stosunku jak ceny i płace, a więc pozostają nieuszczerplone. Dokonanie wymiany z końcem miesiąca, kiedy ludność pracująca z reguły wydatkowała już otrzymane uposażenia i zarobki, zmniejsza znacznie możliwość poniesienia strat przez robotników i pracowników umysłowych. Pracownikom, którzy ze względu na termin wypłaty mogą posiadać jeszcze gotówkę z poprzedniej wypłaty, wypłacone będzie dodatkowe wynagrodzenie wyrównawcze.

Możliwość poniesienia strat przez pracujących chłopów zmniejszona zostaje na skutek pełnego (na równi z płacami i cenami) przewartościowania wszystkich należności z tytułu skupu i kontraktacji artykułów rolnych i hodowlanych oraz przeliczenie drugiej raty podatku gruntowego i wpłaty na FOR według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 1 zł w nowym pieniądzu. Gospodarstwa mało- i średniorolne mogą ratę tę uiścić w dotychczasowym pieniądzu aż do 5 listopada 1950 r. i oprócz tego uzyskują dalszą możliwość poprawy swego położenia przez znaczne zmniejszenie ich zadłużenia wobec bogaczy wiejskich.

Niemniej jednak przy tak wielkiej i trudnej operacji nie da się uniknąć pewnych strat i ze strony niektórych ludzi pracy. Ludność pracująca miast i wsi jako całość uzyska jednak niewątpliwie wielkie korzyści z tej reformy, a straty poszczególnych osób zostaną szybko i z nadwyżką pokryte przez wprowadzenie nowego, wysokowartościowego pieniądza, który posłuży dalszemu wzrostowi gospodarki i dobrobytu mas pracujących. Nie ulega wątpliwości, że w oparciu o nowy pieniądź, którego siła nabywcza będzie stale wzrastała, ułatwione i przyspieszone będzie zbudowanie podstaw socjalizmu w Polsce i wzrost materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, a więc wykonanie podstawowych zadań Planu Sześcioletniego.

Rząd Rzeczypospolitej wyraża przekonanie, że masy pracujące należycie ocenią przełomowe znaczenie reformy walutowej i przez swą świadomą i zdyscyplinowaną postawę przyczynią się do jej szybkiego i sprawnego przeprowadzenia.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

I.

Nowy pieniądź.

1. Z dniem 30 października 1950 r. wprowadza się nowy pieniądź, a mianowicie złoty równy 0,222168 grama czystego złota. Złoty dzieli się na 100 groszy.
2. Narodowy Bank Polski wypuszcza w obieg z dniem 30 października 1950 r. nowe banknoty i monety metalowe (bilon), opiewające na nowy pieniądź.
3. Nowe banknoty wypuszczane będą w odcinkach opiewających na 2 zł, 5 zł, 10 zł, 20 zł, 50 zł, 100 zł i 500 zł w nowym pieniądzu.
4. Nowe banknoty sporządzone będą na specjalnym trwałym papierze i opatrzone będą w odpowiednie znaki wodne.
5. Monety metalowe (bilon) wypuszczone będą w wartości 1 gr, 2 gr, 10 gr, 20 gr, 50 gr i 1 zł w nowym pieniądzu.
6. Banknoty opiewające na złote dotychczasowe przestają być prawnym środkiem płatniczym z upływem dnia 29 października 1950 r. Jednakże w celu umożliwienia ludności nieprzerwanego czynienia zakupów i korzystania z usług postanawia się, że banknotami opiewającymi na złote dotychczasowe w okresie do dnia 5 listopada 1950 r. włącznie płacić można za artykuły spożywcze i codziennego użytku oraz za podstawowe usługi, z tym, że banknoty dotychczasowe ulegają przy tym automatycznemu przeliczeniu według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 1 złotemu w nowym pieniądzu. Listę tych podstawowych artykułów i usług określa odrębna instrukcja Rady Ministrów.
7. Narodowy Bank Polski przeprowadzi wymianę banknotów opiewających na złote dotychczasowe na nowy pieniądź, według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 1 złotemu w nowym pieniądzu. Wymiana rozpocznie się z dniem 30 października 1950 r. i trwać będzie do dnia 8 listopada 1950 r. włącznie.
8. Zorganizowana zostanie taka ilość punktów wymiany, aby wymiana odbyła się szybko i sprawnie, w sposób najdogodniejszy dla obywateli. Ponadto w okresie wymiany banki i urzędy pocztowe przyjmować będą bez ograniczenia wpłaty w banknotach dotychczasowych, przeliczając je według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 1 złotemu w nowym pieniądzu.
9. Wszystkie banknoty dotychczasowe wymienia się bez ograniczenia ilości.
10. Po upływie okresu wymiany, tj. dnia 8 listopada 1950 r., godz. 18, banknoty dotychczasowe unieważnia się.

II.

Płace i ceny.

1. Wszystkie płace i wynagrodzenia za pracę, emerytury, renty, zaopatrzenia i stypendia ulegają przeliczeniu według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 3 złotym w nowym pieniądzu.
2. Wypłata robotnikom i pracownikom wynagrodzeń miesięcznych płatnych z dołu za październik i z góry za listopad 1950 r. nastąpi w dniach od 30 października do 1 listopada 1950 r. w nowym pieniądzu.
3. Wszystkie ceny za towary i usługi ulegają przeliczeniu w tym samym stosunku jak płace, tzn. 100 zł dotychczasowych równe 3 złotym w nowym pieniądzu.

III.

Przeliczenie zobowiązań.

1. Wszystkie zobowiązania pieniężne publiczno- i prywatnoprawne przelicza się według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 1 złotemu w nowym pieniądzu, jednakże z wyjątkami określonymi poniżej.
2. Przeliczeniu według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 3 złotym w nowym pieniądzu ulegają następujące zobowiązania:
 - a) jeżeli wierzycielem jest Skarb Państwa (z tytułu podatków, opłat, itp.), urząd, przedsiębiorstwo gospodarki społecznej albo instytucja zawodowa, polityczna lub społeczna,
 - b) z tytułu umowy o pracę i stosunku służbowego,
 - c) należności, które w myśl przepisów o podatku od wynagrodzeń zrównane są z wynagrodzeniem albo zwolnione od tego podatku,
 - d) wkłady oszczędnościowe w instytucjach bankowych,
 - e) wkłady oszczędnościowe uczestników Społecznego Funduszu Oszczędnościowego, o ile wniesione zostały przez pracowników, posiadaczy gospodarstw średniorolnych i rybaków kuterowych,
 - f) udziały członków spółdzielni,
 - g) z tytułu kontraktacji i skupu artykułów rolnych i hodowlanych,
 - h) z tytułu robót, dostaw i usług wykonanych na rzecz

wymienionych w pkt. a) jednostek gospodarki społecznej,

i) zobowiązania osób prywatnych w stosunku do innych osób prywatnych.

3. Zobowiązania chłopów mało- i średniorolnych oraz robotników rolnych, jeżeli wierzycielem jest posiadacz gospodarstwa bogatego, ulegają przeliczeniu w stosunku 100 zł równe 1 złotemu w nowym pieniądzu.

4. Przeliczenie wkładów bankowych nastąpi w zależności od ich wysokości z tym jednak, że wkłady mniejsze (do 100.000 zł) przeliczone będą na równi z wkładami oszczędnościowymi.

5. Druga rata podatku gruntowego w 1950 r. i wpłata na FOR, płatne do 31 października, przeliczone będą według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 1 zł w nowym pieniądzu pod warunkiem zapłaty do dnia 31 października 1950 r. włącznie, a gdy chodzi o gospodarstwa o przychodowości do 360.000 zł włącznie — do 5 listopada 1950 r.

IV.

Walka ze spekulacją walutową.

1. Posiadanie na obszarze Państwa walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny (z wyjątkiem wyrobów użytkowych) bez zezwolenia Komisji Dewizowej jest zakazane.

2. Każdy, kto w dniu 30 października 1950 r. posiada waluty obce, monety złote, złoto i platynę (z wyjątkiem wyrobów użytkowych) obowiązany jest w ciągu dwu tygodni zgłosić je Narodowemu Bankowi Polskiemu. Posiadacz może równocześnie złożyć wniosek do Komisji Dewizowej o udzielenie zezwolenia na dalsze posiadanie. Komisja Dewizowa udzielać będzie zezwoleń na dalsze posiadanie złota i platyny niezbędnego do wykonywania zawodu, oraz poszczególnych monet złotych. W przypadku odmowy zezwolenia posiadacz obowiązany jest w ciągu tygodnia odsprzedać Narodowemu Bankowi Polskiemu walutę obcą, monety złote, złoto i platynę (z wyjątkiem wyrobów użytkowych) bądź zdeponować je w tym Banku. Komisja Dewizowa może na wniosek posiadacza depozytu zwalniać częściowo lub całkowicie zdeponowane w Narodowym Banku Polskim waluty, monety, złoto i platynę, o ile przemawiają za tym ważne przyczyny.

3. Każdy, kto w przyszłości otrzyma walutę obcą w przesyłce z zagranicy, obowiązany jest w ciągu tygodnia odsprzedać ją Narodowemu Bankowi Polskiemu lub zdeponować w tym Banku. Depozyt może być zwolniony według zasad określonych w pkt. 2.

4. Posiadanie bez zezwolenia walut obcych, monet złotych, złota i platyny (z wyjątkiem wyrobów użytkowych) podlegać będzie surowej karze. Kary za nielegalny handel walutą obcą, monetami złotymi oraz złotem i platyną zostały zaostrzone, aż do kary śmierci włącznie, przy czym przestępstwa te podlegać będą sądom doraźnym.

V.

Kurs w stosunku do walut obcych.

1. Kurs złotego w stosunku do walut obcych ustala się zgodnie z relacją do złota.

2. Narodowy Bank Polski ogłosi nową tabelę kursów walut obcych, opartą na zasadzie określonej w pkt. 1.

VI.

Jednorazowe wynagrodzenie wyrównawcze, dodatki i zasiłki.

1. Pracownicy, którzy w myśl przepisów prawa, umowy lub zwyczaju otrzymywać mają najbliższą (po wprowadzeniu nowego pieniądza) kolejną wypłatę dopiero dnia 2 listopada 1950 r. lub później; otrzymają najdalej do dnia 4 listopada 1950 r. jednorazowe wynagrodzenie wyrównawcze w nowym pieniądzu. Wynagrodzenie wyrównawcze zależne będzie od ilości dni kalendarzowych od 1 listopada rb. do następnej wypłaty oraz od przeciętnego faktycznie wypłaconego zarobku w okresie poprzednim. Sposób obliczenia wynagrodzenia wyrównawczego określa odrębna instrukcja Rady Ministrów.

2. Stypendyści otrzymają w czasie od 2 do 6 listopada 1950 r. jednorazowy dodatek w sumie 70 zł w nowym pieniądzu.

3. Emeryci, renciści i inne osoby otrzymujące stałe periodyczne zaopatrzenie ze środków publicznych, otrzymają jednorazowy zasiłek wynoszący od jednej czwartej do trzy czwartej miesięcznej emerytury, renty lub zaopatrzenia, w zależności od terminu wypłaty w miesiącu października. Sposób obliczenia zasiłku określa odrębna instrukcja Rady Ministrów.

Niezależnie od powyższego zasiłku, emerytury, renty i zaopatrzenia nadane przed 30 października rb. i nie wypłacone przed tym dniem wypłacone będą przez PKO i urzędy pocztowe w nowym pieniądzu, przy przeliczeniu według stosunku 100 zł dotychczasowych równe 3 złotym w nowym pieniądzu.

VII.

Postanowienia końcowe.

1. Wszyscy ministrowie wydadzą w swoim zakresie działania zarządzenia, niezbędne dla niezwłocznego i ścisłego wykonania niniejszej uchwały.

2. Prezydium gminnych i powiatowych rad narodowych niezwłocznie ogłasza w gminach i gromadach o postanowieniach niniejszej uchwały, dotyczących nowego pieniądza (Rozdział I), plac i cen (Rozdział II), przeliczenia zobowiązań oraz spłaty podatku gruntowego i FOR (Rozdział III pkt. 2, 3 i 5).

3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 30 października 1950 r.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

1447.

INSTRUKCJA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1950 r.

w sprawie wypłat rent, emerytur, zaopatrzenia i stypendiów w związku ze zmianą systemu pieniężnego.

W celu ochrony praw osób otrzymujących renty, emerytury oraz inne stałe okresowe zaopatrzenie i stypendia, zarządza się, co następuje:

§ 1. Jeżeli Państwowy Zakład Emerytalny, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasa Emerytalna Polskich Kolei Państwowych, b. Spółka Bracka w Tarnowskich Górach, b. Kasa Bracka w Sosnowcu oraz organa Ministerstwa Finansów nadały przez P. K. O. przed dniem 30 października 1950 r. rentę, emeryturę lub inne stałe okresowe zaopatrzenie, a wypłata tych sum przez urząd i agencje pocztowe następuje w dniu 30 października 1950 r. lub później, wówczas w drodze wyjątku od powszechnie obowiązujących zasad odnośnie przeliczenia złotych dotychczasowych, należy kwoty te przeliczyć w stosunku 100 zł dotychczasowych równa się 3 zł w nowym pieniądzu i w tej wysokości wypłacić.

§ 2. W związku z powyższym postanowieniem kierownicy urzędów lub agencji pocztowych wypiszą na samym przekazie zlecenie wypłaty przeliczonej w ten sposób sumy renty, emerytury lub zaopatrzenia w nowych złotych, zaopatrzając to zlecenie swym własnoręcznym podpisem.

§ 3. Urzędy i agencje pocztowe zaprowadzą rejestr tego rodzaju wypłat, wpisując datę nadania, nadawcę, odbiorcę, tytuł wypłaty, datę wypłaty, sumę przekazu w dotychczasowym i w nowym pieniądzu.

§ 4. Minister Pracy i Opieki Społecznej oraz Minister Finansów zarządza, aby osobom otrzymującym renty, emerytury i inne stałe okresowe zaopatrzenie ze środków publicznych, wypłacono jednorazowy zasiłek.

Zasiłek ten winien wynosić dla osób, na rzecz których instytucje wypłacające przekazały renty, emerytury lub inne stałe zaopatrzenia:

a) w pierwszej dekadzie miesiąca października br. 1/4 należnej renty, emerytury lub stałego innego okresowego zaopatrzenia;

b) w drugiej dekadzie miesiąca października br. — 1/2 należnej renty, emerytury lub innego stałego okresowego zaopatrzenia;

c) w trzeciej dekadzie października br. — trzy czwarte należnej renty, emerytury lub innego stałego okresowego zaopatrzenia.

§ 5. Jednorazowy zasiłek, o którym mowa w § 4, oblicza się, przeliczając wynikające stąd kwoty w złotych dotychczasowych na nowy pieniądz w stosunku 100 zł dotychczasowych równa się 3 (trzy) zł w nowym pieniądzu.

Wypłaty tych zasiłków należy dokonać jak najprędzej, ale nie później niż do dnia 15 listopada 1950 r. włącznie.

§ 6. Ministerstwo Szkół Wyższych i Nauki oraz Ministerstwo Zdrowia wypłaci w czasie do dnia 6 listopada 1950 r. włącznie za pośrednictwem kwestur szkół wyższych, stypendystom otrzymującym stypendia w ramach Państwowego Funduszu Stypendialnego jednorazowy dodatek w jednolitej wysokości zł 70 — bez względu na rodzaj i wysokość stypendium otrzymywanego przez stypendystę.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

1448.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW ORAZ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 października 1950 r.

w sprawie wypłaty jednorazowego zasiłku wyrównawczego dla osób pobierających renty, emerytury i zaopatrzenia z funduszy publicznych.

W wykonaniu postanowień części VI pkt 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 października 1950 r. w sprawie zmiany systemu pieniężnego (Monitor Polski Nr A—116 poz. 1446) oraz § 4 instrukcji Rady Ministrów z dnia 23 października 1950 r. w sprawie wypłat rent, emerytur, zaopatrzenia i stypendiów w związku ze zmianą systemu pieniężnego, (Monitor Polski Nr A—116 poz. 1447), zarządza się co następuje:

§ 1. Osobom otrzymującym renty, emerytury i inne stałe okresowe zaopatrzenie ze środków publicznych, wypłacanych przez Państwowy Zakład Emerytalny, Przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe”, Zakład Ubezpie-

czeń Społecznych, b. Spółkę Bracką w Tarnowskich Górach, b. Kasę Bracką w Sosnowcu (Kasę Bratnią Górników w Sosnowcu), prezydium rad narodowych, banki i monopole lub jakiegokolwiek inne instytucje publiczne oraz fundusze emerytalne przyznaje się jednorazowy zasiłek według zasad przewidzianych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Zasiłek ten wynosi dla osób, którym przekazano wymienione w § 1 należności:

1) w pierwszej dekadzie (t.j. od 1 do 10) października 1950 r. — 1/4 (jedną czwartą) okresowej należności,

2) w drugiej dekadzie (t.j. od 11 do 20) października 1950 r. — 1/2 (połowę) okresowej należności,

3) w trzeciej dekadzie (t.j. od 21 do 28) października 1950 r. włącznie — 3/4 (trzy czwarte) okresowej należności.

§ 3. 1. Wszystkie świadczenia okresowe, które w myśl obowiązujących zasad przypadają do wypłaty w pierwszym dniu miesiąca, uważa się za przekazane w pierwszej dekadzie października 1950 r.

2. Wszystkie świadczenia okresowe przypadające do wypłaty w innych terminach uważa się za przekazane trzeciego dnia licząc od daty nadania należności w P.K.O. lub w Urzędzie Pocztowym przez instytucję asygnującą.

3. Przy wypłatach, dokonanych w sposób inny, aniżeli przewidziany w ust. 1 i 2, datą przekazania jest data wypłaty.

§ 4. Za okresowe należności uważa się miesięczne świadczenia zasadnicze łącznie z zasiłkiem rodzinnym i należnymi dodatkami.

§ 5. Wysokość zasiłku oblicza się przeliczając należne kwoty w złotych dawnych na nowy pieniądz w stosunku za 1 zł dawny — 3 grosze w nowym pieniądzu.

§ 6. Wszystkie świadczenia zaległe wypłacane i przekazywane do wypłaty począwszy od dnia 30 października 1950 r. — oblicza się w stosunku (przewidzianym w § 5 bez względu na to, jakiego okresu dotyczą) za 1 złoty dawny 3 grosze w nowym pieniądzu.

§ 7. Wypłaty przewidziane w niniejszym zarządzeniu należy przekazać jak najprędzej, nie później jednak niż do dnia 15 listopada 1950 r. włącznie.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 30 października 1950 r.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

MINISTER PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ K. Rusinek

1449.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 października 1950 r.

w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny, oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, należy rozumieć ustawę z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460).

2. Powołane w niniejszym zarządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły tejże ustawy.

§ 2. Przez zgłoszenie, o którym mowa w art. 4 ustawy, rozumie się odprzedaż wartości podlegających obowiązkowi zgłoszenia bądź złożenie do Komisji Dewizowej wniosku o zezwolenie na dalsze posiadanie tych wartości.

§ 3. Zgłoszeniu do Narodowego Banku Polskiego w myśl art. 4 ustawy podlegają:

1) pieniądze mające za granicą obieg ustawowy (banknoty i monety), banknoty nie będące w obiegu lecz ustawowo wymienialne, jak również opiewające na walutę obcą i płatne za granicą: czek, weksle, asygnaty kasowe, polecenia wypłat i przekazy.

2) monety złote — zarówno mające gdziekolwiek obieg ustawowy jak i nie mające nigdzie obiegu ustawowego.

3) złoto i platyna we wszelkiej postaci z wyjątkiem: wyrobów użytkowych, za które uważa się przedmioty zwyczajnie w kraju powszechnie ze złota lub platyny wytwarzane (obraczki, pierścionki, broszki, bransoletki, łańcuszki i inna biżuteria; medaliki, krzyżyki i inne przedmioty kultu religijnego; medale, order, wyroby artystyczne itp.), jeśli są zdadne do użytku zgodnie z normalnym ich przeznaczeniem, bądź mogą być uczynione zdadnymi do takiego użytku bez konieczności przetopienia (są np. wyrobami użytkowymi: pęknięta obrączka, przerwany łańcuszek lub t.p., nie są natomiast wyrobami użytkowymi niekompletne części koperty od zegarka, ułamki pierścionków, obrączek itp. czyli złom złota).

§ 4. 1. Zakup lub przyjęcie do przerobu złota podlegającego zgłoszeniu, jak również przerabianie takiego złota